

Μουλάρια μέ φορτιά δεμένα στά κάγκελα, κάτι πού γινόταν σχεδόν κάθε Σάβατο τό καλοκαίρι. Τ' άδειάζαν στή μεγάλη μας αύλή, και φωνάζαμε ύστερα τόν 'Ηλία νά τά σχίσει μέ τό τσεκούρι. Τό μουλάρι τρώμαζε όταν τραβούσα τό σκονάκι γιά νά πέσουν τά ξύλα του. 'Η γιαγιά μου άπό τό μπαλκονάκι μέ καλούσε ν' άποτραβηχτώ, μήπως μου πέσει κανένα στό πόδι — και μου βάζει μετά θρασμένα κρεμμύδια γιά νά ξεπριστεί. 'Ο παπούς μετρούσε και έγγραφε μέ τό μικρό μολυβάκι του τά μουλάρια γιά νά μή μās κλέψουν. Καί πράγματι, άν έβρισκαν εύκαιρία σέ κλέβαν οί χωριάτες — όχι όλο φυσικά. Παίρναμε περίπου πέντε χιλιάδες κιλά, γιά τρείς σόμπες — μία του θείου, μία του παπού και μία της κουζίνας· αυτές είχαν πού καιγαν μόνιμα, οί άλλες δυό — του σαλονιού και του δωματίου όπου κοιμόμουν — άναβαν μερικές μόνο ώρες, όσο γιά νά κάθεται ο γέρος στά καρφιά. "Αν τύχαινε κανένας χειμώνας πού νά μή φτάνουν τά ξύλα πού πήραμε, ποιός τόν έβλεπε νά διαμαρτύρεται ή νά βογγάει. Καί έβρισκε και θαυμάσια δικιολογία γιά νά μήν αλλάξει τά κεραμίδια της στέγης, πού είχαν σαπίσει περίπου τά μιγά άπό τά βρύα. 'Από τούς χωριάτες αγοράζαμε και τό τυρί, μέ ντενεκέδες, φρέσκο γιά νά κοστίζει φτηνότερο. Ειδοποιούσαμε τόν καλαϊτζή νάρθει νά μās τούς σφραγίσει, γιά νά σκληρήνει τό τυρί. Τόν άνοιχτό ντενεκέ, άπ' όπου τρώγαμε, τόν είχε φυλαγμένο ο παπούς, και μόνο αυτός τόν άνοιγε, και όριζε τήν ποσότητα πού έπρεπε νά φάμε γιά μία μέρα. "Αν είχαμε φαγητό μέ κρέας, δέν έβγαζε τυρί. Τό τυρί λοιπόν ήταν ένα είδος γεύματος, μαζί μέ καμιά σαλάτα, ή τό πολύ μέ φακές - τά φασόλια τά συμπληρώναμε μ' έλιές.

Τί υπόλοιπες ώρες, πού δέν τόν άπασχολούσαν τέτοια προβλήματα οικονομικής φύσεως, καθόταν και διάβαζε ό,τι έβρισκε - ξεκοκάλιζε π.χ. μιάν έφημερίδα του προηγούμενου μήνα ή και της προηγούμενης χρονιάς, σά νά ήταν σημερινή. 'Επειδή δέν του άρκούσαν τά γυαλιά του, παλιά και μέ σχεδόν λιωμένο τό σκελετό τους, χρησιμοποιούσε και τό φακό τών γραμματοσήμων μου. Διάβαζε μέ τήν ίδια εύλάβεια μία είδηση γιά χιονοπτώσεις στό Πισοδέρι, και μία είδηση γιά τό θάνατο ενός πολιτικού. Αυτό ήταν κάτι φοβερό πού μέ μπερδευε πολύ. "Όποτε συζητούσαμε, χρησιμοποιούσε πάντοτε νομικιστικά έπειχειρήματα, όπως ή επανάστασις δημιουργεί δίκαιον, άδιάφορο άν αυτή ήταν πράγματι επανάσταση, και άνεξάρτητα άπό τό τί είδους επανάσταση ήταν. Ξεκούμπωνε τήν παραμάνα του πουκαμίσου, γιά νά αγορεύει καλύτερα και πιό έλεύθερα. Τότε τά μάτια του φάνταζαν πιό κόκκινα, πιό γέρικα, πιό σάπια και ιδρωμένα, μέ τό πράσινο χρώμα τους όλότελα φιδίσιο.